

er andre, der have været af den Mening, Folk, som have været Profeter indenfor dette Parti. Jeg mindes saaledes, at Hørrup i sin Tid sagde, at det var saa daarligt, at det ikke en Gang var stærkt nok til at gaa i Stykker.

Saa er der endnu et Punkt, jeg maa omtale overfor det ærede Medlem for Løvel. Han citerede et Angreb af en meget ærekrænkende Art, som var blevet rettet imod mig, uden at han dog, det erkender jeg, gjorde Angrebet til sit. Jeg skal i den Anledning svare, at hvis mine Kolleger her troede paa Sandheden heraf, maatte jeg vistnok betragtes som en politisk død Mand, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at det var Hensigten med Angrebet, da det blev rettet; men da jeg finder mig ret vel og er ganske levende i Haab om at have mine Kollegers Sympati og fulde Agtelse, er det et Bevis paa, at det ikke har ramt mig saa stærkt. I øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa dette Punkt, men kun gøre opmærksom paa, at jeg som ærekrænkende Mand mener mig fritagen for at svare paa den Slags Beskyldninger og skal blot tilføje, at jeg beklager, at „Vort Land“ har rettet det imod mig. Sluttelig skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at jeg ikke vil undlade at komplimentere ham for den elefantmæssige Smidighed, hvormed han har behandlet mig.

Jeg vil nu vende mig til det højtærede Ministerium, og jeg vil da sige Finansministeren Tak angaaende hans Udtalelser om Krydsbetjentene. Niveauoverskæringerne skylder han mig Svar paa, men formodentlig har han intet, siden han ikke har givet noget. Det samme gælder Havnebanetaksternes Afløsning. Jeg kan ønske overfor den højtærede Finansminister blot at sige to Ord om Jernbanerne. Den af ham nævnte kritikløse Kritik erkender jeg er til Stede, har været til Stede og vil formodentlig ogsaa fremtidig være til Stede, men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Ministeren maa være forvisset om, at en Del af Kritikken ikke er uberettiget. Den bureaukratiske Optræden, som man tidligere har klaget over, er ikke bleven mindre under dette Ministerium og i alt Fald ikke i denne Administrationsgren. Nu truer man f. Eks. med at ville lukke Billethullet 5 Minutter før Togets Afgang. Jeg vil dog betragte en saadan Foranstaltning som i den Grad af det onde, at Publikum ganske sikkert som een Mand vil rejse sig der-

imod. Den Slags Reglementer og Reskripter ere af den Natur, at de kun kunne tirre og genere Publikum, og det har dog ikke været Hensigten. Jeg betragter det nu ikke paa samme Maade som en hel Del andre, jeg betragter det som Udslag af, at man har delt Ansvar og ansat saa mange Direktører paa dette Omraade, at Resultatet er blevet, at Ansvar er formøbles. Det har man haft en Pragtblomst af et Eksempel paa i det af Maskininspektør Busse givne Reglement for Søtransportvæsenet.

Jeg vender mig sluttelig til den højtærede Konseilspræsident. Jeg forstaar udmærket godt, at, om end den højtærede Konseilspræsidents Bemærkninger med Hensyn til Valgrettens Udvidelse delvist vare rettede mod mig, have de selvfølgelig en videre Adresse. Men jeg føler mig foranlediget til at svare paa et enkelt Punkt, som er fremkommet, da jeg er den, som særlig har rejst Diskussionen om dette Spørgsmaal her i Tinget ved denne Lejlighed. Den højtærede Konseilspræsident har gjort opmærksom paa, at Forslaget, som det her foreligger, er hverken ulogisk eller urimeligt. Det sidste er dog vistnok en Smagssag, som der kan tvistes noget om. Fra et formelt logisk Standpunkt er der neppe noget at sige til, at man vil forsøge paa at gøre Valgreglerne ens for København, Købstæderne og Landet, men det er ganske sikkert, at selv om den formelle Logik er til Stede, saa brister den i højeste Grad paa de praktiske Vanskeligheder. Forholdene ere nu en Gang saa uensartede, at man lige saa godt kunde gøre Reglerne ens her og i Nebraska. Konseilspræsidenten mener, at vi snarest burde have Toklassevalg . . . . jeg behøver blot et Par Minutter; hvis jeg kan faa Lov til at tale i dem, kan jeg blive færdig, jeg ser, at den højtærede Formand har rejst sig. . . .

Formanden: Jeg beder det ærede Medlem ikke at bryde af, før Formanden afbryder ham.

Martin Madsen: Ja, jeg frygtede for, at det skulde ske. Altsaa Konseilspræsidenten . . . (Afbrydelse) . . . . Ja, naar ærede Medlemmer bliver ved at forstyrre mig, maa jeg jo blive nervøs. . . .

Formanden: Ja, nu bliver jeg bange for, at det ærede Medlem ikke bliver færdig.